

tige at give de pågældende forsikringstagere meddelelse om den her omhandlede fordeling inden den 15. januar 1955.“

§ 6.

I § 20 i lovekøntgørelse nr. 344 af 22. december 1953 tilføjes som nyt punktum:

„Erstatninger eller ydelser, der af sådanne sammenslutninger udbetales til medlemmerne, medregnes fra og med skatteåret 1956—57 til modtagerens skattepligtige indkomst, selvom de hidrører fra kontingenter, for hvilke foranstående bestemmelse ikke har haft gyldighed.“

§ 7.

I § 21, stk. 4, i lovekøntgørelse nr. 344 af 22. december 1953 tilføjes efter „1922“ ordene: „og § 83, stk. 1, i lov nr. 171 af 31. marts 1953, som ændret ved lov nr. 193 af 11. juni 1954.“

§ 8.

Bestemmelsen i § 22 i lovekøntgørelse nr. 344 af 22. december 1953 affattes således:

„Stk. 1. Den i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 28, stk. 4, jfr. § 23, stk. 7, hjemlede adgang for vedkommende skatteråd til bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst skal for skatteåret 1955—56 også gælde tilfælde, hvor en skatteyder i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. november 1954 første gang har etableret eller overtaget en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf han stadig er indehaver. Nedsættelsen kan indrømmes, når skatteyderens økonomiske forhold efter skatterådets skøn taler derfor; herved vil det særlig være af betydning, om den pågældende i forbindelse med virksomhedens etablering eller overtagelse har måttet påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham.

Stk. 2. Består virksomheden i land-, skov- eller havebrugsvirksomhed, skal nedsættelsen højst kunne udgøre et beløb svarende til 20 pct. af det beløb, hvormed den dokumenterede gæld pr. 1. januar 1955 overstiger 100 pct. af den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar, for så vidt skatteyderen i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1955

—56, har afdraget et så stort beløb på gælden. I modsat fald kan nedsættelsen kun andrage det afdragne beløb.

Stk. 3. Det må påses, at den dokumenterede gæld alene stammer fra overtagelsen af vedkommende virksomhed. Ingen skatteyder kan få en nedsættelse af indkomsten på mere end 3 000 kr.“

§ 9.

I bestemmelsen i § 24 i lovekøntgørelse nr. 344 af 22. december 1953 ændres ordet „banker“ til: „pengeinstitutter“.

§ 10.

Efter § 26 i lovekøntgørelse nr. 344 af 22. december 1953 indsættes følgende bestemmelse:

„Fra og med skatteåret 1956—57 skal personer, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger, eller hvem regnskabspligt er pålagt i medfør af den finansministeren ved § 3 i lov nr. 392 af 12. juli 1946 tillagte bemyndigelse, indsende selvangivelse inden udgangen af januar måned, såfremt det regnskabsår, der danner grundlag for selvangivelsen, udløber 30. november eller tidligere. Udløber regnskabsåret senere, skal selvangivelsen indgives senest 15. februar, jfr. § 22, stk. 1, i lov nr. 149 af 10. april 1922“.

§ 11.

I lov nr. 294 af 29. september 1954 om præmiering af opsparing foretages følgende ændringer:

a) Efter § 1, stk. 1, indføjes som et nyt punktum:

„Ved beregningen af præmien afrundes indskudsbeløbet til det nærmeste med 10 delelige antal kroner, således at hvad der er under 5 kr. bortkastes, medens beløb på 5 kr. og derover rundes op.“

b) Bestemmelsen i § 2, stk. 4, affattes således:

„Præmiering af det på en indskudskonto indskudte beløb er betinget af, at beløbet i det enkelte indskudsår udgør mindst 200 kr.“

c) I § 3, stk. 1, efter sidste punktum indføjes som et nyt punktum:

„Ægtefæller, der er sambeskattet, kan dog oprette hver sin konto.“